

JAKUB BOUDA

# AFORKALYPSA

Soumrak mágů

Svazek šestý

Dosud vyšlo:

- I      Aforkalypsa
- II     Aforkalypsa - Záhadný grimoár
- III    Aforkalypsa - Zdrhej, poutníče!
- IV    Aforkalypsa - Horší než oni
- V     Aforkalypsa - Tantrická síla

© Jakub Bouda, 2020

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2020

Typography © 2020

Obálka: Martin Sketchnito Šťastný 2020

Korektura: Martina Krešne 2020

## Slovo autora

Nejdůležitější věc pro čaroděje je umět se rozhodnout. Když vás srazí k zemi, musíte vědět, zda chcete zůstat ležet, nebo znovu povstat. Obojí může být dobře i špatně. A teď, babo, rad!

Věnováno těm, kteří se po všech ranách zvedli, a bez ohledu na výsledek bojují dál.

# 1 – Práce je dřina

Yorik odložil hrubě ohoblovaný trám a otřel si zpoceně čelo. Když se posadil na jeden z neopracovaných kmenů a rozhlédl se, musel se usmát. Nová vesnice rostla každým dnem. Lidé po staveništi pobíhali neúnavně jako mravenci. I přes noc bylo stále slyšet řezání, bouchání a nadávky, když kladivo, tak jak už to bývá, trefilo místo hřebu neomylně něčí palec. A letos to bolí, to už věděl i Yorik.

Když se mu konečně podařilo jakž takž osušit obličej, schoval promáčený šátek do zářadří a s chutí se zakousl do kukuřičné placky. Z přestávky ho po chvíli vyrušilo řehtání koně. Yorik se otočil, aby viděl na příjezdovou cestu, a spatřil vůz, kočírovaný otcem Sarkastikem.

„Další materiál, mistře Yoriku!“ volal starý mnich. „Ale ať mě stáří dožene, jestli chápu, proč takový mág jako vy, dělá věci rukama. Chápu, že práce šlechtí, teda alespoň se tyhle kecy tradují, ale pokud vím, vy už šlechtic jste, ne? A to, že jste svého jistě milovaného otce poslal s trůnem do háje, na věci nic nemění. Nemám pravdu?“

Yorik se musel usmát. To byl celý otec Sarkastik. Na kost vyhublý starý mnich, který nikdy nešel pro odpověď daleko. Ale teď neodpovídal. Teď kladl otázku.

„Sarkastiku,“ zvolal Yorik a vykročil k povozu. „Chápu tvou starost o mé urozené dlaně, ale ať se propadnu, jestli ta starost není pouze na oko. Staráš se jen proto,

že jsem tě zapojil do práce.“

„Tak to se musím ostře ohradit, mistře Yoriku. Mě k práci nedokázal donutit ani akolyta a ten měl věru nepříjemné donucovací prostředky. Dělán to z lásky ke koním. Jsou to krásná a ušlechtilá zvířata. A trochu mi vás připomínají. Serou a močí, kde je napadne, když je něco upoutá, nehne s nimi ani bič a často se bez důvodu chovají splašeně.“

„Také tě mám rád, Sarkastiku,“ odpověděl se smíchem Yorik a podržel koním uzdu, aby mohl mnich slézt z rozvrzaného kozlíku.

„Jo a abych nezapomněl, mistře Yoriku, tady vám něco posílá váš milovaný děd. Prý pokud už byste měl dost budování nové Galeje, měl by pro vás neotřelou zábavu.“

„Co je to?“ řekl Yorik, když přebíral ze Sarkastikových rukou zapečetěný pergamen.

„Řekl bych pozvánka, mistře Yoriku. Ale zkuste to rozbalit jako ostatní lidi, věřím, že se toho nakonec doberete.“

„Jsi drzý mnich,“ odpověděl stále se usmívající Yorik a prozkoumal pečeť. Byl na ní dravý pták nesoucí magickou hůl zakončenou půlměsícem.

Yorik pečeť rozlomil, rozbalil pergamen a začel se. Sarkastik měl pravdu. Byla to pozvánka. Byl osobně pozván na tradiční turnaj mágů. Podepsán emír Eček z Maganu.

„Ty, Sarkastiku, kde leží ten Magan?“ zeptal se mnicha

Yorik.

„Někde vedle Mezounu, řekl bych.“

Yorik ho obšťastnil rozpačitým pohledem.

„Ještě teď mi zní v uších vaše odpovědi, mistře Yoriku, když jsem po vás chtěl, abyste se vzdělával v zeměpravě.“

„Ano? A jaká byla?“

„Ta slušnější část zněla: k čemu by mi to u všech bohů bylo.“

„Dobře, vyhrál jsi, Sarkastiku,“ vzdal to nakonec Yorik. „A teď mi prozrad, kam se to vlastně chystám.“

„Vy se někam chystáte?“

„Co bys řekl?“

„Řekl bych, že tu máte rozdělanou práci. A že byste od ní neměl jen tak utíkat.“

„Ještě před chvílí se ti práce zajídala.“

„To ano,“ přikývl Sarkastik. „Ale já vás znám. Já vám řeknu, že ty zatracený divošský země najdete kousek pod Carpetii a vy mě budete vláčet sebou.“

„Nebudu, slibuji,“ odvětil Yorik. „Dohlédneš tady na obnovu Galeje. Je to důležitý úkol vhodný jen pro celé muže. A ještě mi řekni,“ vrátil se Yorik k Maganu, „vede tam i jiná cesta než přes Carpetii? Protože se obávám, že Rumblitz se bude chtít tomu prokletému místu vyhnout.“

„Jistě, Virossa,“ potáhl nosem Sarkastik. „No, je tu samozřejmě ještě námořní cesta, ale pokud vím, váš děd, mistře, se nechal několikrát slyšet, že už na žádnou kocábku nikdy nenasedne.“

„A slyšel jsi ho to říkat na palubě cestou do Lichánu nebo na plavbě z Carpetie do Sedmanské říše?“ zeptal se mnicha Yorik.

„Pak tedy nezbývá než zvolat vzhůru na palubu, co?“

„To nevím, Sarkastiku. Podle mě to zase celé prospí v podpalubí,“ řekl Yorik a popadl z vozu první truhlu hřebů.

„No nekoukej a pomoz mi,“ napomenul pak Sarkastika. Ten velice neochotně uchopil těžkou truhlu za držadlo a s nepříjemným hekáním ji pomohl Yorikovi odtáhnout k rostoucímu domu.

„Mistře Yoriku?“ oslovil mnich čaroděje, když odnášeli všechny truhly a koukal při tom na svou dlaň, na které se tvořil velmi nepěkný mozol.

„Ano?“

„Kdy vyrážíme?“

„Já hned zítra ráno, jak si odpočinou koně. A ty také někam cestuješ?“

„Jistě. Co bych to byl za přítele, kdybych vás nechal trmácet se samotného do nějaké zapomenuté prdele. A navíc, práce je dřina.“

„Ještě si to rozmyslím,“ řekl Yorik a naklonil hlavu ke straně. „A dej mi napít.“

„Ale mistře Yoriku. Snad si nemyslíte, že s sebou všude vláčím ten prokletý alkohol.“

Yorik nastavil ruku.

„No dobře, mistře, ale nechte mi tam kapku, ano?“

## 2 – Džofar

Byla to jedna z těch plaveb, o které se moc nemluví. Žádné zrádné vlny, žádná bouře, nebezpeční piráti, ba ani vzpoura. Když loď přirazila k molu, po náběhovém prkně se na pevninu šourali jen odpočaté tváře.

První šel samo sebou Rumbnitz. K lodím choval zvláštní vztah, a přestože plavba proběhla jako po másle, nemohl se dočkat pevné země pod nohama. Jeho umolousané roucho se třepetalo v lehkém vánku, stejně jako zacuchané bílé vlasy. Lišácké, momentálně zelené oči, zářily z jeho tmavé, zjizvené tváře a někdo, kdo čaroděje dobře znal, by mohl uhodnout, že se usmívá.

V jeho těsném závěsu šel Jenikus se svým korkovým záchranným pásem kolem vyžraného břichu. Svatba s bohyní mu na kráse nepřidala, přestože Adoritě moc vařit neuměla. Jenže Jenikus byl stejně pozorný manžel jako krutý nekromant a výtečný kuchař, takže opulentní večeře s radostí vařil sám.

Jeho pravým opakem se zdál být otec Sarkastik, který vedle slavného nekromanta vypadal, jako by k hodovní tabuli vždy přišel pozdě. Teď kráčel po prkně a vlácel Yorikovu batožinu, což už se mu Yorik ani nesnažil rozmlouvat. Věděl totiž, že to nemá žádnou cenu a starý mnich si stejně vše udělá po svém. Proto, když na Yorika přišla řada, aby opustil palubu, dal si prázdné ruce v bok a očima přejel přístav.

Bylo na co koukat. Tenhle přístav byl skutečně rozlehlý. Lodě kotvily, kam až oko dohlédlo, a stovky mužů s vyhrnutými rukávy na malých, ale širokých člunech neustále převážely zboží sem a tam. Teplý vzduch byl prosycen směsicí koření a vonným kadidlem, které tady doutnalo snad úplně všude.

Všechny přístavy na celém širém světě smrděly rybinou a zvratky, ale tenhle byl jiný. Voněl jako nedělní moučník a nikdo, ale skutečně nikdo se v něm nepoflakoval. Jen několik dozorců líně sledovalo dělníky, ale když se některému z nich zdálo, že tempo práce upadá, prořízl vzduch zvuk biče. Sultánovi muži dobře věděli, jaká jsou přání jejich vládce, a postávání ve stínu mezi ně určitě nepatřilo. To, co si sultán opravdu přál, bylo zjevné hned, jak naše čtveřice vystoupila z lodi. Během momentu byl u nich usměvavý mládenec ve vysokém turbanu, značícím taktéž vysokou a odpovědnou funkci a na pultíku, který měl zavěšený kolem krku, si přichystal čistý pergamen.

„Mohl bych znát vaše ctěná jména, pánové?“ požádal je, když je všechny náležitě přivítal sultánovým jménem.

Všichni až na Sarkastika se představili. Mladík zůstal na mnicha zírat a s trpělivostí sochy jim dál stál v cestě. Když pochopil, že poslední člen výpravy bude poněkud jiný, rozhodl se ho vyzvat přímo.

„A vaše ctěné jméno zní jak?“ usmál se na mnicha.

„Já žádný ctěný jméno nemám,“ odpověděl Sarkastik a založil si ruce na prsou. „Ne, že bych nechtěl, ale nebudete tomu věřit, já vždycky, když se rozdávaj nějaký

príma věci, přijdu pozdě.“

„Ani já nemám ctěné jméno,“ řekl mladík „a přesto se občas musím někde zapsat. Uvedte zkrátka vaše jméno. Ctěné či ne.“

„Celé?“ zavrčel nechotně Sarkastik.

„Nejlépe, pane,“ odpověděl stále uctivý mládenec.

„Terence Honatimuskulatur Cyprian Sarkastik,“ odpověděl mnich a zašklebil se. Yorik roztáhl koutky a musel se přemáhat, aby nevyprskl smíchy.

„Mohl byste mi to ještě jednou zopakovat?“ požádal mnicha úředník. „A pomaleji, prosím?“

„Napište si tam T. H. C. Sarkastik,“ řekl Rumbnitz. „To bude úplně stačit.“

„A víte, že ano? Bude to jednodušší,“ pronesl mladík, kterému při vyslovení jména naskákal pot na zátylku.

„A smím se zeptat na účel vaší návštěvy?“

„Jistě,“ odpověděl Rumbnitz. „Džofar je naše zastávka na cestě do Maganu. Byli jsme osobně pozváni emírem Ečkem na turnaj mágů.“

„Ach tak,“ řekl mladík do zvuku trhaného pergamenu.

„Další mágové. Tak přeji hezký den.“

„Můžu se zeptat,“ vložil se do věci dosud mlčící Jenikus,

„proč jste to roztrhl?“

„Ale jistě,“ odpověděl mladík. „Emírovy návštěvy nespádají do sultánovy pravomoci. Sultána zajímají jen osoby, které zůstávají na území sultanátu. Emirát na tomto území není. Technicky vzato není na žádném území, ale to vy jako mágové jistě víte.“

„Jistě,“ poznamenal pyšně Sarkastik. „My víme všechno.“

„Výborně,“ zatleskal mladík. „Ušetřím tak dost času s podáváním zběžných informací. Možná dnes díky vám stihnu i oběd. Je to úleva potkat skutečně vědoucí mágy. Díky. A hodně štěstí na turnaji. I když...“ změřil si všechny čtyři postavy přísným okem. „Někdo to vyhrát musí, že jo?“ řekl a odporoučel se přístavní cestou k vjezdu pro kočáry.

„Co tím chtěl ten blbeček říct?“ uplivil si Jenikus.

„Že bez mágů do počtu by to nebyl turnaj,“ řekl Yorik a zamračil se na Sarkastika. „A ty bys měl jít zjistit, jak se dostaneme do Maganu.“

„Já? Proč zase já?“ protestoval otec Sarkastik.

„Protože to bylo tvoje chvástání, které nás připravilo o informace. My víme všechno,“ zopakoval posměšně Yorik.

„No tak všechno ne,“ kál se Sarkastik.

„No vidíš. A přesně proto půjdeš zjistit ten zbytek, jasný?“

„Jste si jistý, mistře Yoriku, že je to nutné? Nestačilo by se pověsit na první špičatý klobouk a následovat ho?“

„Ano, jsem si jistý.“

„Taky by mě zajímalo, proč to jednoduše nenapíšu na tu pozvánku,“ brblal dál Sarkastik.

„No rozhodně to eliminuje všechny nafoukané a neschopné mágy,“ řekl Yorik.

„Včetně mnišského doprovodu, troufám si říct,“ dodal Jenikus.

„Dobře. Takže za pitomce v týhle partě sem zase já. Dobrý vědět,“ nadával Sarkastik, zatímco jeho kroky směřovaly k prvnímu námořníkovi.

„Čistě náhodou, příteli, nepluje tvá loď do Maganu?“ zeptal se mnich námořníka, který uvazoval člun ke sloupku.

„Náhodou ne. Ale kdybys takovou našel, dej vědět. Taky se svezu,“ odpověděl námořník a jeho druhové v člunu se smíchem málem převrhli.

„Nechápu, co je tady směšného,“ řekl mnich.

„No, rozhodně to objevíte dřív než loď do Maganu, pane,“ řekl námořník a člun znovu zaburácel.

„Kvá, kvá,“ ozvalo se za ním, když se uraženě otočil a směřoval zpět k Yorikovi.

„Je to banda debilů,“ řekl Sarkastik, když se vrátil ke svým druhům. Kloudnou odpověď sem z nich nedostal a někteří z nich dokonce kvákali. Nechápu proč.“

„No, protože většina pitomců, co se chce dostat do Maganu, skončí jako žába,“ usmál se Rumblytz. „A jinak jsi zjistil co?“

„Vlastně nic.“

„Tak něco ti snad řekli, ne?“ páčil ze Sarkastika odpověď Yorik.

„Jo. Velice klikatou cestou se mi snažili naznačit, že do Maganu žádná loď nepluje.“

„Vida. To by mohl být jeden z důvodů, proč jsme tady vystoupili a nepokračovali na lodi, na které už jsme byli, až do Maganu. Takže?“

„Nechápu, na co narážíte, mistře Yoriku.“

„Je to magický turnaj. Napadá tě nějaká jiná možnost dopravy na magické místo, které podle místního poskoka neusurpuje ani sultán?“

„Nějaký portál?“

„Výborně!“ zavýskl Yorik. „Zlepšuješ se, otče. Když uděláš něco s tou příšernou životosprávou, aby si ještě nějaký rok vydržel na živu, mohl bys umřít moudrý. Ale teď se pojďme někam najíst. Mám hlad jako vlk,“ zachránil nakonec Yorik zničeného mnicha.

„Jídlo, který jsem nevařil já. Ani Yorik. To si dám líbit,“ zamlaskal Jenikus a neomylně se vydal směrem, ze kterého vůní všude přítomného kadidla prosakoval pach jehněčího s rýží.

Nezůstalo jen u něj. Jenikus postupně ochutnal celé menu. Po jehněčím přišly na řadu kousky masa s pšenicí, pečené na dřevěném uhlí, dušené kozí maso s citronem a kořením, které dostal naservírované s miskou šafránové rýže, pokračoval pečenou treskou a obžerství zakončil plátky masa, odřezávanými z kýty na kolmé tyči, se zeleninou a pikantní omáčkou. Zákusek na závěr bylo převážně medové něco, po čem se rozněžnil i Rumbnitz a šálek horkého, silného a vařícího kafe by uspokojil i náčelníka Tygrejů. Od jejich stolu se neslo spokojené funění, a i otec Sarkastik, který si věčně na něco stěžoval, jen seděl se zády opřenými v pohodlné židli a se zavřenýma očima tiše pochrupeval.

Když Yorik platil, odpočítal několik mincí navíc a vložil je do dlaně hostinskému. „Myslíte, že byste dokázal sehnat někoho, kdo odnese naše batožiny k portálu do

Maganu?“

„Šetříte magii, to je správné,“ řekl hostinský a uklonil se.

„Skromnost a žádná okázalá kouzla. To je cesta k výhře,“ dodal pak hostinský. „Hned někoho pošlu, mladý pane.“

„Děkuji. Za pomoc i za skvělé jídlo. Rozhodně se zde zastavíme, až se budeme vracet.“

„Bude to pro mě pocta,“ utrousil hostinský a vycouval směrem ke kuchyni.

„Vstávej, Sarkastiku,“ šťouchal Yorik do mnicha.

„Co se děje?“

„Za chvílku přijde nosič a odnese naši bagáž k portálu.“

„Výborně, jste pozorný, mistře Yoriku. Už mi ty náklady nedělají dobře.“

„Půjdeš s ním.“

„Proč u bohů?“

„Protože jsi velice pečlivý a nenechal bys zmizet nějakého otrhance s našimi věcmi. A taky je to mimochodem výborná možnost, jak zjistit, kde se nachází ten portál.“

„Jistě,“ řekl Sarkastik, vstal a povolil si opasek na sutaně. „A pak se samozřejmě vrátím, abych vám tu cestu ukázal.“

„Přesně,“ ukázal na něj prstem Yorik.

„Jo, přesně. A ty bágly potáhnu zase zpátky, protože by je tam nenechal s nějakým otrhancem, nebo dokonce bez dozoru. A to jsem v Galeji pustil celkem slušný místo kočího.“

„Sarkastiku?“

„Ano, mistře?“

„Na mě to nefunguje.“

„Ani nevíte, jaká je to škoda. Pro mě,“ dodal mnich a vydal se přes celou místnost k odloženým zavazadlům.

K Sarkastikovu překvapení přišla pro zavazadla dívka. Představila se jako Shukira a v mnichových očích to byla bohyně. Prosté šaty, které měla na sobě, nosila s takovou grácií, že vytvářela dojem, že má na sobě poslední výkřik z dílny krejčovských mistrů. Její vlasy voněly po medu a ty jiskřivé, byť smutné oči... Sarkastik provinile posbíral všechna zavazadla a kývl na dívku, že mohou jít.

Nebyla to nepříjemná cesta, tedy když vynecháme Rumbliťův objemný kufr. Všechna ostatní zavazadla měla nějaký popruh, díky kterému šla pověsit přes rameno. Rumbliťův kufr byl kombinací těžké truhly a bedny na odchyt lvů. Sarkastik ho s těžkým povzdechem popadl za ucho a zatáhl. Kufr se jen stěží pohnul.

„Zatraceně,“ řekl Sarkastik a znovu kufrem trhl. „Co v tom ten chlap tahá?“

„Nechcete pomoci, otče?“ zeptala se ho se špatně skrývaným smíchem Shukira.

„Ale ne, jste přece dáma, nesluší se, abyste tahala bagáž. To je přece práce pro staré unavené muže.“

„V tom je ten problém,“ odvětila Shukira.

„Jaký?“

„Je celkem těžké žít se jako nosič bagáže, když všichni tvrdí, že to není práce pro vás.“

„Ano, ale přece jen,“ nenacházel slova Sarkastik.

„Nevadí,“ řekla Shukira. „Já si s tím nějak poradím,“ dodala a jednoduchým zaklínadlem odlehčila Rumblytsově kufru.

„Vy jste kouzelnice?“ zeptal se šokovaný Sarkastik.

„Ne, ale tady občas něco pochyťte. A něco mě naučil můj nebohý bratr.“

„A copak se mu stalo, mohu-li se zeptat?“

„Odešel do Maganu na turnaj. Pak už jsem ho nikdy neviděla.“

„To je smutné. Můžete mi ho trochu popsat? Dovolil bych se tam po něm podívat, protože jako nemagický doprovod nebudu mít stejně nic jiného na práci.“

„Skutečně?“ usmála se Shukira. „To bych vám byla opravdu vděčná.“

„Žádný problém,“ odpověděl Sarkastik. „Jak říká mistr Yorik, pomáhat krásným dámám v nesnázích je naše povinnost.“

„Mistr Yorik asi bude moudrý muž,“ přikývla Shukira.

„Jo, chytřej, to von je jako vopice. Ale je pravda, že nás zatím z každý šlamastiky, kterou zavinil, vytáh.“

„Jste často obětí nějaké šlamastiky, otče?“

„Řekl bych neustále,“ odpověděl Sarkastik. „Takže o nepříjemnost víc nebo míň, co na tom sejde.“

„Tak jsme tady,“ řekla Shukira, když došli k řadě, která se tvořila před portálem.

„Děkuji za doprovod,“ poklonil se Sarkastik, až se mu z ramen sesypal náklad. „No je tady krásně, jen co je pravda,“ řekl kousavě Sarkastik, když si protahoval

dolámaný kříž, ale abychom zase šli, což?“

„Ale kam?“ rozhodila nechápavě rukama Shukira.

„Zpět do hostince, přece. Musím zpět pro mistra Yorika a ostatní.“

„Víte co?“ navrhla Shukira. „Počkejte tady, otče. Já stejně musím nazpět, tak jim to řeknu, že tu na ně čekáte.“

„Ale oni sem beze mě netrefí.“

„Jestli máte pravdu,“ ušklíbla se Shukira, „tak to není žádná škoda. Protože mágové, kteří nevycítí portál na míle daleko, obyčejně skončí stejně jen jako krmivo pro čápy.“

„Aha. Takže to byl zase jen další žert na účet starého dobráka,“ mlaskl jazykem Sarkastik. „Dobrá,“ přikývl nakonec rozpačitě. „A ten váš bratr?“

„Co je s ním, otče?“

„No to ještě nevím, ale jak ho poznám? Má nějaké jméno?“

„Ano. Je to vysoký černovlasý mladík, u levého oka má malou kruhovou jizvu, chybí mu pravý horní řezák a než odešel do Maganu používal jméno Maké.“

„Dobrá,“ přikývl Sarkastik. „Najdu vašeho bratra a přivedu vám ho zpět.“

Shukira si foukla přes oči, aby osušila deroucí se slzy a pak dala Sarkastikovi polibek na tvář.

„Děkuji,“ špitla. Pak se otočila na podpatku a zmizela v proudícím davu.

\*\*\*

Sultánův vezír Šazan si upravil složitě vinutý turban a vstoupil do sultánových komnat. „Prý jste se mnou chtěl mluvit, jasnozřivosti,“ vysekl poklonu hned u dveří. „Ano, vezíre. Naskytla se báječná příležitost, jak se vypořádat s tím drzým emírem. Pořádá zase ten svůj turnaj a ty se ho zúčastníš.“

Šazan překvapeně narovnal záda a zvedl hlavu. Tohle znělo nebezpečně. „Ale, jasnosti, ten turnaj je přeci jen pro zvané,“ protestoval Šazan.

„Ano, jistě. Proto jsem ti opatřil pozvánku,“ řekl sultán a podal vezírovi pergamen s pečetí.

„Ale co tam budu dělat, můj vládce? Je to přece turnaj mágů.“

„Postaráš se o emíra Ečka,“ řekl sultán a zamnul si ruce, až to zašustilo. „Jediná magie, kterou budeš muset prokázat, je nechat zmizet vražednou zbraň. To přece zvládne i idiot jako jsi ty.“

„Obávám se, že se na to rychle přijde, vznešenosti.“

„V tom případě máš velký problém, vezíre,“ řekl smutně sultán a posunkem ruky vezíra vypakoval z místnosti.

\*\*\*

Nahrbený mužík něco zamumlal nad kotlem, pak uchopil obrovskou dřevěnou naběračku a nabral část lektvaru. Špičkou jazyka ochutnal, spokojeně mlaskl a naplnil si příruční lahvičku. Když hasil oheň pod kotlem, vesele si pískal jakousi starou druidskou píseň.

„Berline. Berline!“ ozvalo se zvenčí hlasité volání. Starý mužík přešel očima špinavou místnost a popadl svůj

odřený tlumok. „Už jdu, Leprogano, nač ten křik?“ řekl, když prošel oprýskanými dveřmi.

„Kapitán říká, že za úsvitu odplouvá. Jestli prý nepřijdeš včas, máš si tam třeba doplavat,“ řekla Leprogana a založila si ruce v bok.

„Kapitán zapomíná, kde je jeho místo, zdá se,“ odpověděl Berlin. „Ale žádné obavy. Už jsem na cestě.“

Poté pravou rukou zkontroloval lahvičku, levou chytil Leproganu za ruku a usmál se na ni.

„Postarej se o dům a rostliny, drahá. Jen si odskočím vyřídit nějaké obchody a budu zpátky dřív, než započne velké hlasování. A až se konečně stanu předsedou magické rady, opustíme toto nevábné místo.“  
Močál radostně zabublal.

\*\*\*

„Dolej, šenkýři,“ dožadoval se dalšího vína Dvaputin.

„Myslím, že už jste měl dost, pane,“ zkusil to po dobrém hostinský.

„Nežvaň, nebo z tebe udělám žábu,“ odpověděl našťavaně Dvaputin a upřel na hostinského své pichlavé oči. Hostinský přemýšlel, zírajíce do kruté tváře svého hosta. Byl to vysoký muž s dlouhými, nečesanými vlasy a jeho černě podmalované oči, zvýrazněné opileckými kruhy, jakoby zvaly do samotného pekla. Možná, že bude moudřejší se toho chlapa rychle zbavit.

„Dám vám celý korbel s sebou, když si to víno vypijete jinde, pane. Ráno čekám hosty a musím si trochu odpočinout.“

„Možná bych tu měl něco, po čem odpočívat nemusíš,“ řekl Dvaputin a hrabal se v početných kapsách.

„Díky, pane, ale radši bych se trochu vyspal.“

„Srabe,“ okomentoval hostinského přístup Dvaputina, popadl z pultu po okraj naplněný korbels a vypotácel se před tavernu. Po pár metrech zastavil, obrátil do sebe obsah korbely a ustlal si na zaprášené dlažbě.

\*\*\*

„To je všechno?“ řekl Kazzan při pohledu na tři poloprázdné váčky.

„Bohužel, pane,“ odpověděl muž se sklopenou hlavou. Jeho pohled směřoval ke špičkám vlastních odřených bot a jeho přivřená víčka očekávala ošklivý výbuch.

„Pořád je to ještě dost, Sákime. Dalo se očekávat, že před turnajem bude většina mužů své mágy šetřit.“

Sákim překvapeně zamrkal.

„Tumáš,“ řekl najednou Kazzan a přistrčil k Sákimovi jeden váček.

„Dopřej sobě a své ženě trochu toho povyražení. Tvrdě pracuješ a zasloužíš si to. Však se o turnaj zahojíme.“

Sákim nevěřil vlastním očím a uším. Kazzan, o němž kolovala snad stovka historek, z nichž ani jedna nekončila hezky, byl najednou štědrý a laskavý. Den za dnem v sobě dusíte touhu ho propíchnout dýkou a s potěšením se dívat, jak mu dochází dech, strávíte desítky bezesných nocí přemýšlením o tom, jak dosáhnout jeho bolestivé smrti a najednou udělá tohle. Je osobní. Ví, že mám ženu, projelo Sákimovi hlavou.

„Nedáte si zákusek?“ vyrušil ho z myšlenek Kazzan.  
„Jsou výborné, se sedmanským medem,“ chválil zákusky maganský poručník.  
Sákim se zhluboka nadechl.  
„A víte co?“ pokračoval naprosto překvapivě Kazzan.  
„Vezměte nějaké dětem. Cisara a Lábus, mám pravdu?“

Tak odtud vítr fouká, došlo Sákimovi. Dokonale vybroušený úsměv emírova poručníka Kazzana ho v jeho podezření utvrzoval. Ten chlap něco chystá. Kazzanův hlas ho však vyrušil.

„Chystám velkolepý turnaj, Sákime. Chci, aby byl emír spokojený. Vím, že bez mužů jako jsi ty, se mi to nepovede. Potřebuji, abys byl odpočatý a plný sil. Jistě víš, jaké by to mělo následky, kdyby se emír rozhněval.“

„A je to tady,“ vzdychl si pro sebe Sákim. To bude nějaká levá, maskovaná za turnaj. Sakra. Měl jsem ho zabít, než k tomuhle vůbec mohlo dojít. Ten chlap je všeho schopný. Dá mi rozkazy, které později popře, kdyby to prasklo. A když to praskne, bude to celé na mě. Já půjdu v lepším případě do portálu a moje rodina... Ne. Takhle nesmí přemýšlet. Musí se pochlapit.

„Díky, pane správce,“ slyšel Sákim sám sebe. „Řeknu všem, jak jste laskavý, spolehněte se.“ A po těch slovech rychle odešel dveřmi.

„Je chytrější, než vypadá,“ poznamenal Kazzan a sebral zbylé dva měšce. Bude si na něj muset dát pozor. Na

všechny si dát velký pozor. V příštích dnech se tu bude motat spousta nebezpečných lidí.

\*\*\*

Emír Maganské říše stál na balkoně a pozoroval hemžení lidí dole na ulici. Už několik dní přicházely početné davy mágů, nebo těch, kteří si mysleli, že mágy jsou. Jejich plané naděje či přehnané sebevědomí obvykle někdo ukončil v prvním kole, ale v historii byly i případy, kdy neznámý mág vybojoval oceňované umístění a o takovém kousku se pak dlouho mluvilo.

Každý chtěl, aby se o něm mluvilo. I sám emír doufal v dobré umístění. Jen dobré umístění ho mohlo vyrvat z rukou poručníka. Emírovův otec na to kladl na smrtelné posteli veliký důraz. Dokud jeho syn nesklidí ovace a nestane na stupních vítězů, bude mít jen omezené pravomoci. Emirát do té doby povede jmenovaný poručník. A tak se i stalo. V cestě k absolutní moci mu stojí Kazzan. Sám už sice turnaje nepodstupuje, ale je členem poroty.

Emír si byl jistý, že jakmile k tomu bude mít Kazzan příležitost, potopí ho. Těžko se předává lehce nabytá moc. Ale tentokrát je emír připraven skutečně zabojovat. I proto povolal jako jednoho z porotců toho starého čaroděje. Mezi mágy jeho jméno vzbuzovalo nevoli, jelikož až moc často porušoval pravidla rady, ale do očí se mu to neodvážil říci nikdo. Co však bylo pro emíra důležité, ten stařec byl podle všech vyprávěných historek

spravedlivý. Na jeho výrok se mohl spolehnout. Snad už se tu brzy objeví.

Emír rozhrnul závěs a vrátil se z balkonu do místnosti. Uklízeči pečlivě odstraňovali každé smítko, stůl byl plný vybraných lahůdek a k emírovu případnému potěšení byli připraveni hudebníci. Nic z toho však emíra nelákalo. Těšil se na boj. Věděl, že je to jeho jediná příležitost, jak se vymanit z Kazzanova sevření. A on je rozhodnutý dotáhnout to všechno do konce. Teď už to bude hračka.

\*\*\*

„Tady je ten portál,“ řekl Sarkastik, když nakonec Yorik s Rumblitzem a Jenikem dorazili.

„No a tady také končí tvoje cesta, Sarkastiku,“ řekl Yorik.

„Počkejte, mistře Yoriku, jak to myslíte,“ tvářil se překvapeně Sarkastik. „Já nepůjdu s vámi?“

„Bohužel, příteli,“ zavrtěl hlavou Yorik. „Nemáme dost pozvánek. Zde se předpokládá, že se o sebe každý dokáže postarat sám. Žádné doprovody. A bez pozvánky se tam nedostaneš. Je mi to skutečně líto, starý brachu.“

„Takže se sem celou dobu táhnu jenom proto, abych vám nesl bágl? Tak to je úžasné,“ bručel Sarkastik a bylo vidět, že má po náladě.

„Ale já tam musím,“ řekl pak s obnovenou nadějí v hlase.

„Ale. A pročpak?“ řekl Yorik.

„Musím pomoci dámě v nesnázích.“

„Tě s těmi medovými vlasy?“

„Jak to víte, mistře Yoriku?“

„Jen jsem hádal. Ale tentokrát má dáma bohužel smůlu.“

„Nejsem rád, mistře Yoriku, že jste přišel o svou lidskou stránku. To ani náhodou.“

„Možná nebude tak zle,“ řekl z ničeho nic Rumbnitz.

„Chceš ho tam snad propašovat pod sutanou?“ zeptal se Jenikus.

„Nebude třeba. Dám mu svou pozvánku. V tom zmatku si toho ani nikdo nevšimne.“

„A jak potom projdeš ty?“ zeptal se Rumblitze Yorik.

„Drahý vnuku. Kdybych se směl podívat jen na místa, ze kterých mi přišla pozvánka, seděl bych v podstatě celý život doma na prdeli. Jsem mág. Nepotřebuji povolení, abych někam vstoupil.“

„Takže zase nějaký průser hned na začátku,“ brblal Sarkastik, ale tiše, aby náhodou neodradil Rumblitze od jeho nápadu.

Yorik postoupil v řadě a zastavil se před portálem. Jakýsi honosně oblečený magický tovaryš od něj převzal pozvánku, přiložil ji na připravený oltář a pokynul Yorikovi, aby vešel. Pak prošel portálem Jenikus a nakonec i Sarkastik. Když došel k portálu Rumbnitz, natáhl vrátný ruku.

„Nevypadáš, že bys potřeboval žebrat,“ řekl Rumbnitz.

„No dovolte, pane, chci jen vidět vaši pozvánku,“ ohradil se vrátný.

„Někam jsem ji založil,“ odpověděl klidně Rumbnitz a drze zíral tovaryšovi do očí.

„V tom případě ji běžte najít, pane. Bez pozvánky nemůžete být vpuštěn.“

„Ale já jsem členem poroty,“ zašklebil se Rumbnitz.

Vrátný a jeho kolega propukli v smích.

„Vážně? Kolikátý je to dnes, Motuhí?“ obrátil se jeden vrátný na druhého.

„Řekl bych, že brzy zkompletujeme rovný tucet,“ zasmál se Motuhí. Ale jestli jste vážně porotce, pane, pozvánka není důležitá. Ukažte symbol.“

Rumblitz si utřel rukávem nos a vykasal si rukávy. Pomalu. Nikam nespěchal, na rozdíl od řady za ním. Mezi dlaněmi se mu zajiskřilo. Když je odtáhl od sebe, hučela mezi nimi zlatožlutá koule. A v jejím středu, symbol porotce.

„Výborně,“ řekl Motuhí. „Nebude vám vadit, když si ho vyzkoušíme?“

„Vůbec ne,“ řekl Rumblitz a pokrčil rameny.

Motuhí převzal od Rumblitze symbol v zářivé kouli a postavil ho na oltář. Pak odstoupil několik kroků a z ničeho nic práskl do symbolu magickou silou. Koule se roztočila, ale jinak se nic nestalo.

„Jsi nemehlo, Motuhí,“ řekl druhý vrátný a odstrčil svého kolegu. „Před chvilkou jsi viděl, jak se to dělá. Zamíříš na střed symbolu a vyšeš sílu. A symbol se přirozeně rozpadne.“

Pokud není pravý,“ odpověděl Motuhí.

„Pokud není pravý, ano“ potvrdil druhý vrátný a udeřil. Zpětný náraz ho odhodil až k portálu.

„Aha,“ řekl jen Motuhí a zíral na symbol. „Tak takhle se to dělá,“ dodal uštěpačně. Řada za Rumblitzem se bavila.

„Zkusím to ještě jednou,“ řekl vrátný, když se sebral ze země.“

„Podívejte, mládenci,“ šklebil se Rumblitz. „Klidně si to tu nechte na hraní a trénujte, ale já se musím každou chvíli hlásit u emíra pro instrukce. Kdyby se vám to nakonec povedlo rozbít, můžete si pro mě přijít a vyvést mě. Ale teď mě omluvte, spěchám.“ Během těch slov, k nesmírnému pobavení ostatních mágů, prošel portálem.

„Vypadá to, že jim to Rumblitz pěkně nandal,“ ozvalo se z davu. Tvrzení bylo schváleno souhlasným mručením.

„Rumblitz? To byl Rumblitz?“ koulel očima Motuhí.

„Jistě,“ řekl nahrbený muž a postoupil k portálu. „Každý, kdo ví o magii víc než jak složit pugét do rukávu, ho zná.“

„A vy jste kdo?“ vyštěkl našťavaně vrátný.

„Já jsem Berlin. Herman Berlin. Máte to na pozvánce.“

„Vy máte pozvánku?“

„Chvála bohům ano. Nedovedu si představit, jak by to vypadalo, kdyby nás bylo víc tak nepořádných, jako je právě Rumblitz. To bychom se na turnaj nedostali ani do jeho konce.“

V zástupu se ozýval upřímný smích.

„Tak hejbéjte se, jachóčupit,“ přidal se k Berlinovi Dvaputin.

Oba vrátní, evidentně vyvedeni z rovnováhy se chopili svých povinností. Řada před nimi opět začala rychle ubíhat.

„Rumblitz. A to se musí stát zrovna mně,“ litoval se Motuhí. „Doufám, že už ho nikdy nepotkám. Kvá kvá,“ dodal pak smutně.